

DİLEK YARAŞ

Hiç tanımadığım ama ürettiği eserlerinden sevdiğim, yakınım hissettiğim insanların ölüm haberini alınca bencilce bir duygu eşlik eder üzüntüme: O insanın eserlerinden mahrum kalma duygusu.

Sabahın erken saatlerinde aldığım bir mail kimbilir kaçınıcı kez aynı duyguyla halleşmek zorunda bıraktı beni.

Gazeteci-yazar **Evrin Alataş**'tan söz ediyorum.

1976 doğumlu gencecik ama çok yaşamış bir yazar. Kanserle boğuşuyormuş meğer; bilmiyordum. Ben onun sadece haksızlıklarla mücadele ettiğini sanıyordum...

Su gibi kayaları oyan bir üslubu vardı. Üslubuna ve tarzına gıpta ettiğim ender yazarlardan biriydi.

En can acıtıcı konuları bile öyle bir yumuşaklıkla anlatıyordu ki o anlatımdaki inceliğe ve sahiciliğe hayran olmamam mümkün değildi.

Yüreğinden çağıldayıp gelen cümleleri insanın içine işliyordu.

Bir kere de 32.Gün'de gördüm onu. Yazılarından algıladığım "su" olgusu iyice pekişti. Sakin, hatta hafif çekingen cümlelerle kendi hakikatini anlatmaya çalışıyordu kaya gibi adamlara. İçindeki isyanı hiç kimseyi incitmemeye özen göstererek vuruyordu dışarı.

Su gibiydi işte... Yumuşaktı ama, hakikatin diliyle oyuyordu kayaları. Yavaş yavaş, usul usul...

Vasiyeti üzerine doğduğu köyün topraklarına, Gölpınar'a katılacak narin bedeni. Ve bizler, yani onu şahsen tanıyıp da sevenler ya da yazılarından akraba olup bağrına basanlar orada olacağız. Kimimiz cismen, kimimiz ruhen.

Evrim Alataş'a Allah'tan rahmet, yakınlarına da sabır diliyorum.

dilekyaras@gmail.com

Not: Bu yazı gazeteciler.com'dan alınmıştır.